

Sygn. akt **II AKa 275/14**

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 lutego 2015 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie, II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSA Andrzej Olszewski
Sędziowie:	SA Bogumiła Metecka-Draus (spr.) SO del. do SA Małgorzata Jankowska
Protokolant:	sekr. sądowy Karolina Pajewska

przy udziale Prokuratora Prokuratury Apelacyjnej Christophera Świerka

po rozpoznaniu w dniu 26 lutego 2015 r. sprawy

S. M.

oskarżonego z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie

z dnia 17 października 2014 r., sygn. akt III K 182/14

I. zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy, uznając apelację obrońcy oskarżonego za oczywiście bezzasadną;

II. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. N. kwotę 738 (siedemset trzydzieści osiem) złotych z VAT, tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa wydatki za postępowanie odwoławcze i wymierza mu 400 (czteryście) złotych opłaty za to postępowanie.

Małgorzata Jankowska Andrzej Olszewski Bogumiła Metecka-Draus

Sygn. akt II AKa 275/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 października 2014 roku (sygn. akt III K 182/14), Sąd Okręgowy w Szczecinie uznał S. M. za winnego czynu polegającego na tym, że w dniu 22 lutego 2014r. w S. u zbiegu ulic (...) i (...), działając wspólnie i w porozumieniu z A. C. (1) wziął udział w pobiciu B. D. poprzez kopanie nogami i zadawanie uderzeń pięściami po twarzy narażając pokrzywdzonego na bezpośrednie niebezpieczeństwo nastąpienia skutku określonego w art. 156 § 1 k.k. lub w art. 157 § 1 k.k. w wyniku czego pokrzywdzony doznał obrażeń ciała w postaci sińców w okolicy

czołowej lewej, w okolicy biodrowej prawej, ramienia prawego, przedramienia prawego i uda lewego, a następnie po zastosowaniu ww. przemoc oraz dwukrotne ugodzenie pokrzywdzonego nożem powodując obrażenia w postaci ran kluto-ciętych drążących w powłoki miękkie grzbietu w okolicy nadłopatkowej lewej i tylnej powierzchni ramienia lewego, które to obrażenia spowodowały naruszenie funkcji powiek miękkich grzbietu i ramienia lewego na okres nieznacznie przekraczający dni 7 w rozumieniu art. 157 § 1 k.k., zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy marki I. (...) o wartości 2500 złotych, czym działali na szkodę B. D., przy czym S. M. dopuścił się ww. czynu będąc uprzednio karany za umyślne przestępstwo podobne prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 07.12.2004r. za czyn z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 279 § 1 k.k. na karę 1 roku pozbawienia wolności, którą to karę odbywał w okresie od 19.11.2009 r. do dnia 18.11.2010 r., z zaliczeniem okresu zatrzymania w dniu 30.07.2004 r., wyrokiem Sądu Rejonowego w Szczecinie z dnia 02.10.2007r., sygn. V K 394/07 za czyn z art. 280 § 1 k.k. w zb. z art. 275 § 1 k.k. w zb. z art. 276 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k., za czyn z art. 284 § 1 k.k., za czyn z art. 278 § 1 k.k. oraz za czyn z art. 286 § 2 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. na karę łączną 3 lat pozbawienia wolności, którą to karę odbywał w okresie od 18.11.2010r. od 05.11.2011r. z zaliczeniem okresów od 25.12.2006r. do 25.12.2006r., od 10.01.2007r. do 27.09.2007r., od 24.07.2008r. do 19.11.2009r., wyrokiem Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 18.10.2010r., sygn. IV K 262/09 za czyn z art. 224 § 2 k.k. w zw. z art. 57a § 1 k.k. na karę 1 roku i 3 miesięcy pozbawienia wolności, która to kara została następnie objęta wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie z dnia 18.05.2011r., sygn. IV K 174/11, którym przeciono karę łączną 1 roku i 2 miesięcy pozbawienia wolności, którą to karę odbywał w okresie od 10.11.2011r. do 10.01.2013r., w ciągu 5 lat po odbyciu ww. kar i za ten czyn z podstawie art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., przyjmując za podstawę Skania art. 280 § 2 k.k. w zw. z 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 4 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności z zaliczeniem na jej poczet okresu rzeczywistego pozbawienia wolności od 3 marca 2014 roku. W wyroku orzeczono również w parciu o przepis art. 62 k.k., że oskarżony ma odbywać karę w zakładzie karnym z terapeutycznym systemem jej odbywania. Orzeczenie zawiera rozstrzygnięcie o dowodzie rzeczowym i kosztach sądowych.

Od tego wyroku apelację złożyła obrońca oskarżonego S. M. zarzucając błąd w ustalenia faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia poprzez uznanie oskarżonego winnym zarzucanego mu czynu, a także obrazę przepisów prawa procesowego, tj. art. 5 § 2 k.p.k. art. 2 § 2 w zw. z art. 4 i 7 k.p.k., naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 64 § 1 k.k. oraz rażącą niewspółmierność kary w sensie jej surowości. W oparciu o wymienione zarzuty autorka apelacji wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w pkt I poprzez wyeliminowanie przepisu art. 282 k.k. w zbiegu z art. 157 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku w pkt I, VII i XII i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja okazała się bezzasadna.

Nie zasługuje na uwzględnienie zarzut apelującej o naruszeniu przepisów postępowania, wskazanych w skardze odwoławczej. Sąd Okręgowy przeprowadził bowiem wnikliwe i wszechstronne postępowanie dowodowe, a w oparciu o tak zebrane dowody poczynił bezbłędne ustalenia faktyczne. Słusznie Sąd pierwszej instancji przyjął w oparciu o wyjaśnienia A. C. (1), że w odpowiedzi na zaczepkę ze strony pokrzywdzonego, obaj oskarżeni pobili go, po czym oskarżony M. dwukrotnie ugodził pokrzywdzonego nożem i po przecięciu kieszeni spodni nożem, zabrał mu telefon. Poza sporem pozostaje okoliczność, że pokrzywdzony w trakcie zdarzenia został dwukrotnie ugodzony nożem, zaś posiadaniu noża oskarżony S. M. nie zaprzeczył i nóż ów został zabezpieczony w miejscu zamieszkania oskarżonego (karta 36-38). Zasadnie więc Sąd orzekający przyjął jako wiarygodną, wersję zdarzenia przedstawioną przez drugiego z oskarżonych - A. C. (1) w sytuacji, gdy nie on, a oskarżony M. miał przy sobie nóż. Zaś użycie tego narzędzia w obliczu obrażeń doznanych przez pokrzywdzonego oraz śladów ujawnionych na jego koszuli i kurtce, nie budzi wątpliwości. Słusznie też Sąd meriti zauważył, że oskarżeni C. i M. nie byli skonfliktowani. Przeciwnie, kolegowali się, zatem nie było podstaw do przyjęcia, by A. C. (1) miał powód S. M. kłamliwie pomawiać. Składając wyjaśnienia w sposób obiektywny i logiczny wskazał na swój udział w zdarzeniu przyznając, że uderzył pokrzywdzonego, a także bił go, gdy tamten już leżał na ziemi. Także podnoszona w apelacji okoliczność, że A. C. (1) przyznał się do przedstawionego mu w postępowaniu przygotowawczym zarzutu rozboju z użyciem noża, nie podważa przyjętych w pierwszej instancji

ocen. Zestawiając treść przedstawionego A. C. (1) w postępowaniu przygotowawczym zarzutu ze złożonymi przezeń w odpowiedzi na ten zarzut, wyjaśnieniami oskarżonego (karta 45-46) należy stwierdzić, iż rację ma skarżąca, gdy twierdzi, że oskarżony C. do winy się przyznał. Jednakże uwadze autorki apelacji uszedł fakt, iż treść złożonych przezeń depozycji jednoznacznie wskazuje na to, że A. C. (1) przyznał jedynie fakt pobicia pokrzywdzonego. Natomiast żadna część jego wyjaśnień nie świadczy o tym, że działał w faktycznym bądź dorozumianym porozumieniu z oskarżonym M., który zadał pokrzywdzonemu uderzenie nożem, a następnie zabrał mu z kieszeni telefon komórkowy. W tym miejscu należy wskazać skarżącej, że nie formalne przyznanie się do winy, bądź jej zaprzeczenie – a faktycznie przedstawione relacje pozwalają na określenie rzeczywistego zachowania się sprawcy przestępstwa. W realiach rozpoznawanej sprawy trafnie Sąd rozstrzygający uznał, że zachowanie oskarżonego S. M. wobec pokrzywdzonego, polegające na użyciu noża i zaborze telefonu stanowiło eksces, nieobjęty świadomością ze strony A. C. (1) w szczególności, gdy się uwzględni stwierdzenie oskarżonego M., że A. C. (1) nie wiedział, iż posiada on nóż. Wbrew twierdzeniom apelującej brak jest podstaw do formułowania zarzutu naruszenia zasady wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. Zarówno w doktrynie, jak i w praktyce sądowej wskazuje się, iż zasada *in dubio pro reo* jest skierowana do sądu rozstrzygającego, a o jej naruszeniu można mówić tylko w sytuacji, gdy wątpliwości, jaki powziął sąd – nie zostały usunięte i rozstrzygnięto je na niekorzyść oskarżonego. Zatem nie chodzi o wątpliwości, jak ma to miejsce w rozpoznawanej sprawie, które wysuwa strona postępowania, a o wątpliwości, jakie ma sąd i rozstrzygnięcie, których winno nastąpić wg reguły wyrażonej w art. 5 § 2 k.p.k. Reasumując, podniesiony przez apelującą zarzut błędu w ustaleniach faktycznych okazał się nietrafny. W przekonaniu Sądu Apelacyjnego, poczynione przez Sąd Okręgowy ustalenia pozostają w zgodzie z zasadami prawidłowego rozumowania oraz doświadczenia życiowego i jako niewykraczające poza ramy swobody, o której mowa w art. 7 k.p.k., korzystają z ochrony przewidzianej w tym przepisie. Argumentacja Sądu Okręgowego przedstawiona w poprawnie sporządzonych, spełniających wymogi art. 424 § 1 k.p.k. motywach wyroku, uzasadniała przyjęcie sprawstwa i winy oskarżonego S. M. w zakresie przypisanego mu przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w zb. z art. 280 § 2 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k., a w konsekwencji przyjętej oceny prawnej, uznanie działania oskarżonego w warunkach powrotu do przestępstwa w rozumieniu art. 64 § 1 k.k. Nie razi też surowością kara wymierzona oskarżonemu M.. Słusznie Sąd pierwszej instancji położył z jednej strony nacisk na uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego, a także fakt, że oskarżony swoim zachowaniem wypełnił znamiona trzech przestępstw, a z drugiej strony na to, iż w ostatnim okresie nie notowano w odniesieniu do niego negatywnych zachowań. Nie znajdując podstaw do uwzględnienia zarzutów apelacji, Sąd odwoławczy, zaskarżony wyrok utrzymał w mocy. Z uwagi na to, że nietrafność zarzutów podniesionych przez skarżącą była ewidentna i miały one charakter polemiczny, Sąd Apelacyjny uznał apelację za oczywiście bezzasadną.

Orzeczenie o wynagrodzeniu za obronę z urzędu znajduje swoje uzasadnienie w art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. Prawo o adwokaturze w zw. z § 14 ust. 2 pkt. 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (...) – tekst jednolity Dz. U. z 2009 r., nr 146, poz. 1188 z późn. zmianami.

Oskarżony jest osobą młodą, zdrową i zdolną do pracy, zatem winien ponieść koszty związane z postępowaniem odwoławczym, o czym rozstrzygnięto na podstawie art. 634 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k.